

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobkyně: **N. K.**, nar. xxx, bytem P., zastoupené Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2015, č. j. MV-102732-3/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět přezkumu

Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2015 (žaloba uvádí zřejmým omylem den 25. 8. 2015) č. j. MV-102732-3/SO-2015 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) zamítl žalovaný odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 4. 2015 č.j. OAM-11191-29/PP-2014 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky (dále též „*ČR*“), a to pro nesplnění podmínek uvedených v ust. § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), v návaznosti na § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobou včasně podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) se žalobkyně domáhá, aby městský soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dospěla v napadeném rozhodnutí, jímž potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, k závěru, že žalobkyně ve správním řízení nesplnila žádnou z podmínek uvedených v § 15a zákona o pobytu cizinců a že vzhledem k tomu, že v jejím případě je postavení příslušníka občana EU uplatňováno z titulu sdílení společné domácnosti se synem I. K., narozeným xxx, občanem ČR, je tedy žalobkyně v přímém příbuzenském vztahu k občanu EU, tudíž není splněna podmínka § 87b zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 15a odst. 3 písm. b) téhož zákona. Vzhledem k tomu nebyla podle napadeného rozhodnutí naplněna v případě žalobkyně podmínka existence vztahu, který by bylo možno považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Žalobkyně ve vlasti nežila s občanem EU ve společné domácnosti a nebylo hodnověrně doloženo, že ona a její syn ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měla povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žila s občanem EU ve společné domácnosti. Občanem EU není žalobkyně taktéž vyživovaná a není odkázána na jeho péči.

II.

Žalobní body a vyjádření k žalobě

Žalobkyně v první řadě spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v nesprávném posouzení právní otázky, zda vztah mezi žalobkyní a jejím synem I. K. (nar. xxx, české státní příslušnosti) je vztahem obdobným vztahu rodinnému podle ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V žalobě poukazuje na to, že jí správní orgány odmítají toto postavení přiznat s odůvodněním, že je v přímém příbuzenském vztahu (rodinném vztahu) k občanu Evropské unie (dále „EU“), tudíž se nemůže jednat o vztah obdobný vztahu rodinnému. Žalobkyně napadá výše uvedený výklad s poukazem na interpretační argument a *minor ad maius* (tj. od menšího k většímu) a domnívá se, že je-li možno, resp. nutno udělit přechodný pobyt např. osobě, která není biologickou matkou, ale občana EU/ČR od dětství vychovává, pak musí být přechodný pobyt udělen i biologické matce účastníka řízení, protože její vztah k občanu ČR je ještě intenzivnější. Žalobkyně dále uvádí, že otázku vztahu obdobného vztahu rodinnému je nutno posuzovat materiálně a nikoli formálně, a odkazuje v této souvislosti na rozhodnutí městského soudu ze dne 2. 2. 2013 č.j. 5 Ca 266/2009-35 a závěry Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) v rozhodnutí č.j. 3 Azs 211/2014-34, který se zabýval posouzením vztahu sourozenců jako vztahu obdobného rodinnému.

V návaznosti na výše uvedené žalobkyně dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou vyvozuje z tvrzené kolize výroku napadeného rozhodnutí s jeho odůvodněním. Spatřuje logický rozpor v úvaze žalovaného, podle níž žadatelka (žalobkyně) jako matka druhého účastníka řízení (p. I. K.) splňuje podmínku vztahu rodinného a fakticky je rodinným příslušníkem občana EU, a proto zároveň nemůže být k druhému účastníku řízení ve vztahu obdobném vztahu rodinnému. Žalobkyně k tomuto dodává, že je-li tedy splněna podmínka vztahu rodinného k občanu členského státu EU, pak požaduje, aby jí bylo vydáno povolení k přechodnému pobytu. Na druhé straně pokud rodič „nepasuje“ do žádné kategorie rodinného vztahu ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, pak podle žalobkyně nic nebrání tomu, aby usilovala o povolení k přechodnému pobytu s odkazem na vztah obdobný vztahu rodinnému.

Další žalobní námitku představuje tvrzení žalobkyně, že se správní orgány nezabývaly otázkou přiměřenosti rozhodnutí případnému zásahu do soukromého a rodinného života. Takový postup je podle žalobkyně v rozporu se zásadou přiměřenosti vyplývající z ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), a rovněž ze zákona o pobytu cizinců, dále je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, jakož i s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu a požadavky kladenými na odůvodnění správních rozhodnutí, a proto je takový postup podle žalobkyně nezákonný.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobkyně i v tom, že správní orgány neakceptovaly doklady, které předložila, a listiny (čestná prohlášení, navržené výslechy svědků, fotografie ze společného života, evidenční list, nájemní smlouvu atd.) s tím, že podle subjektivního názoru žalovaného ničeho nedokazují, aniž by tyto důkazy blíže reflektoval a aniž by účastníkům řízení sdělil, jaký důkaz by považoval za relevantní. Žalobkyně má za to, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou in favorem libertati, s principem dobré správy a veřejné správy jako služby podle § 4 odst. 1 správního řádu, s požadavkem předvídatelnosti, dále v rozporu s ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu a rovněž v rozporu s relevantní judikaturou správních soudů, přičemž odkazuje na rozsudky městského soudu ze dne 1. 11. 2011 č. j. 8 A 4/2011-57, ze dne 22. 9. 2011 č. j. 6 Ca 319/2008-41 a ze dne 19. 12. 2013 č.j. 11 A 185/2012-78. Žalobkyně v tomto kontextu dotčeným správním orgánům také vytýká, že nezjistily řádně stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a tedy postupovaly v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu.

Žalobkyně v neposlední řadě namítá, že v souladu se zásadou legitimního očekávání byli účastníci oprávněni předpokládat kladné vyřízení žádosti. K této námitce se žalovaný podle žalobkyně v podstatě nevyjádřil, a tím zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Porušení uvedené zásady tkví podle žalobkyně v tom, že účastníci řízení byli vzhledem ke svému aktivnímu postupu v řízení oprávněni očekávat kladné vyřízení žádosti na základě doložených dokladů či alespoň opětovnou výzvu správního orgánu k doložení dalších důkazů.

Závěrem žalobkyně uvádí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný v projednávané věci postupoval výrazně odlišně, než jak bylo postupováno v mnoha právně i věcně identických věcech. V této souvislosti odkazuje na rozhodnutí č.j. MV-77522-1/OAM 2012, resp. OAM-1835/PP-2011, dále rozhodnutí č.j. MV-82454-1/OAM-2012 a rozhodnutí žalovaného č.j. MV-74595-4/SO-2012.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný nejprve shrnuje skutkové okolnosti a průběh řízení u správního orgánu prvního stupně. Konstatuje, že žalobkyně nepředložila doklad osvědčující skutečnost, že je rodinným příslušníkem občana EU, na jehož základě by jí mohlo být vydáno povolení k přechodnému pobytu. K tomu vysvětluje, že v posuzovaném případě je postavení rodinného příslušníka občana EU uplatňováno z titulu sdílení společné domácnosti se synem žalobkyně p. I. K., nar. xxx, který je českým státním příslušníkem. Podle žalovaného tato kategorie vztahu není rodinným vztahem zakládajícím postavení rodinného příslušníka občana EU ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES a zákona o pobytu cizinců a tento status nemůže být přiznán ani v případě vztahu obdobného takovému vztahu rodinnému.

Dále žalovaný uvádí, že spisovým materiálem je doložena přímá příbuzenská vazba mezi žalobkyní a občanem ČR, avšak již nebyly doloženy další zákonné podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu, ačkoli k tomu žalobkyni vyzval správní orgán prvního stupně. Konkrétně ve spisovém materiálu absentují tvrzení a důkazy, které by vedly k závěru, že zdravotní stav účastnice řízení je natolik nepříznivý, že se o sebe nedokáže postarat a nemůže pracovat.

Žalovaný setrvává na stanovisku, že správní orgán prvního stupně zjistil stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu a ze zjištěných skutečností učinil správný závěr, když žádost zamítl pro nesplnění podmínek uvedených v ust. § 87b zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 15a téhož zákona. Navrhuje žalobu zamítnout.

K vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku, v níž zopakovala své žalobní námitky. Nad rámec žaloby již neuvedla nová tvrzení.

III. Posouzení věci

Městský soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci konkludentně souhlasili (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Věc posoudil následovně:

Dříve, než městský soud přistoupil k hmotně právnímu posouzení věci, zabýval se nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť v případě, že by napadené rozhodnutí neobstálo již po stránce formální, musela by tato okolnost směřovat bez dalšího k jeho zrušení.

Podle žalobkyně se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s odvolací námitkou, že prvostupňovým rozhodnutím byla porušena zásada legitimního očekávání (konkrétně očekávání kladného vyřízení žádosti nebo opětovné výzvy k doložení dalších podkladů pro rozhodnutí), a tím nejen pochybení správního orgánu nenapravil, ale navíc zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Městský soud tuto námitku žalobkyně neshledal důvodnou. Předně je nutno poznamenat, že žalobkyně v odvolání uvedenou odvolací námitku neuplatňuje. Pro úplnost městský soud dodává, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvádí v napadeném rozhodnutí následující: „Ze spisového materiálu vyplývá, že k žádosti účastnice řízení nebyly předloženy zákonem stanovené náležitosti. Vzhledem k této skutečnosti správní orgán I. stupně vydal dne 5. 9. 2014 podle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. výzvu k odstranění nedostatků žádosti, a to k doložení cestovního dokladu, dokladu o zdravotním pojištění a dokladu potvrzujícího, že účastnice řízení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. K odstranění nedostatků byla stanovena lhůta 15 dnů ode dne doručení výzvy, s poučením, že neodstranění podstatných vad žádosti je důvodem pro zastavení řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. V

případě, že doložené doklady nebudou splňovat zákonem stanovené požadavky, bude žádost zamítnuta. Správní orgán I. stupně ve výzvě účastníci řízení náležitě poučil, s odkazem na § 15a zákona č. 326/1999 Sb., koho lze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Zároveň správní orgán I. stupně přerušil správní řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb. Písemnosti byly právnímu zástupci účastnice řízení oznámeny dne 17. 9. 2014.“ V citované pasáži napadeného rozhodnutí se podle názoru městského soudu žalovaný dostatečně vypořádal s výše uvedenou otázkou přesto, že v zásadě ani nebyla předmětem odvolacích námitek.

Jako další důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvádí žalobkyně kolizi výroku napadeného rozhodnutí s jeho odůvodněním, podle něhož žalobkyně jako matka druhého účastníka řízení (p. I. K.) splňuje podmínku vztahu rodinného a fakticky je rodinným příslušníkem občana EU, a proto zároveň nemůže být k druhému účastníku řízení ve vztahu obdobným vztahu rodinnému. Městský soud nesdílí názor žalobkyně, že uvedené odůvodnění koliduje s výrokem napadeného rozhodnutí, takže ani tuto námitku neshledal důvodnou. Odkazuje přitom na posouzení hmotněprávní stránky věci, které bude popsáno níže.

Městský soud napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani pro jinou vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonné meritorní rozhodnutí.

Následně se městský soud zabýval právní otázkou, zda vztah mezi žalobkyní a jejím synem I. K. (nar. xxx, státní příslušnost Česká republika) je vztahem obdobným vztahu rodinnému podle ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Podle ust. § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana EU pro účely tohoto zákona rozumí jeho a) manžel, b) rodič, jde-li o občana EU mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana EU a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana EU.

Zákon zde definuje, koho lze považovat za rodinného příslušníka EU, jemuž tento právní předpis přiznává určitá oprávnění. V případě příbuzenského vztahu rodič – dítě jsou ustanovením § 15a odst. 1 písm. b) stanoveny tři podmínky, které musí být splněny, aby bylo rodiči přiznáno postavení rodinného příslušníka občana EU: dítě musí být mladší 21 let, musí být tímto rodičem vyživováno a musí s tímto rodičem žít ve společné domácnosti. V případě žalobkyně nebyly tyto předpoklady kumulativně naplněny ve vztahu k jejímu synovi I. K. Rodinný vztah k jinému občanu EU žalobkyně neuplatňovala, a tedy ani nedoložila.

Pro přiznání statusu rodinného příslušníka rodiči občana EU představuje určitou alternativu písmeno d) předmětného ustanovení, kdy však k přímému příbuzenskému vztahu ve vzestupné nebo sestupné linii přistupuje podmínka nezaopatřenosti osoby, dále definovaná v ust. § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jak vyplývá ze správního spisu, ani tato podmínka nebyla u žalobkyně splněna.

Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu terminologie a institutů zákona o pobytu cizinců, což ostatně sama opakovaně uvádí ve své žalobě; tato otázka proto není mezi účastníky sporná.

Podle ust. § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana EU, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že a) je příbuzným občana EU neuvedeným v odstavci 1 ustanovení § 15a, pokud 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem EU ve společné domácnosti, 2. je občanem EU vyživovaný, nebo 3. se o sebe nedokáže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu sám postarat bez osobní péče občana EU, anebo b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Zákon na tomto místě rozšiřuje svou působnost na osoby, které nespádají pod definici rodinného příslušníka v odstavci 1 předmětného ustanovení. Rozlišuje přitom dvě kategorie cizinců, a to jednak příbuzné občana EU splňující další, výše definované předpoklady, jednak osoby, které mají s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žijí s ním ve společné domácnosti. Do druhé kategorie patří osoby, které mají k občanu EU vztah kvalitativně srovnatelný s osobami uvedenými v § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy např. rodinný vztah, resp. vztah rodinných příslušníků matka a syn, kterému je 21 let či více.

Vymezením pojmu vztah obdobný vztahu rodinnému se opakovaně zabýval NSS. V rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010-63, uveřejněném pod č. 2094/2010 Sb. NSS konstatoval, že *vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky tak, jak je zákon v souladu se směrnicí (roz. směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES) vymezuje.*

Posuzovaný vztah matky k jejímu synovi je vztah rodinný a jistě jej nelze považovat, i s poukazem na shora citované rozhodnutí, za vztah analogický, tedy obdobný vztahu rodinnému. V opačném případě by vztah obdobný vztahu rodinnému byl jen jakousi zbytkovou kategorií, do níž lze v podstatě vždy zařadit např. rodiče občana EU, který nesplňuje ani podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. b) nebo d) zákona o pobytu cizinců ani podmínky odst. 3 písm. a) předmětného ustanovení. Pak by ovšem tyto podmínky byly zcela nadbytečné. Jejich smyslem je přitom vymezit rozsah pojmu rodinný příslušník občana EU tak, aby z něj vyplývající oprávnění byla přiznána tam, kde existuje silné a trvalé pouto mezi osobami, event. i určitá míra závislosti, jakou vykazuje například vztah nezaopatřeného dítěte k jeho rodiči nebo naopak nezaopatřeného rodiče k jeho dítěti. O takový vztah se však v posuzovaném případě nejedná. Syn žalobkyně, který je občanem ČR, je starší 21 let a není žalobkyní vyživován. Zákonodárce v citovaném ustanovení jistě nikoli náhodou zvolil právě uvedenou věkovou hranici. Také žalobkyně nemůže být považována za nezaopatřenou osobu, není svým synem vyživována ani není odkázána na jeho péči. Žalobkyně a její syn rovněž žijí dlouhodobě odděleně a v době bezprostředně předcházející době vstupu žalobkyně na území ČR nežili ve společné

domácnosti ve státě, jehož je žalobkyně občankou, nebo ve státě, ve kterém měla povolen trvalý či dlouhodobý pobyt.

Za použití jazykového a teleologického výkladu předmětného ustanovení je nutno konstatovat, že vztah rodiče a dítěte nelze považovat za vztah obdobný (analogický) vztahu mezi rodinnými příslušníky a že účelem ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců není rozšířit podmínky udělení statusu rodinného příslušníka EU osobám uvedeným v §15a odst. 1 a odst. 3 písm. a). Předmětný vztah matky a syna proto nelze považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu zákona o pobytu cizinců.

K tomuto výkladu se přiklání i nejnovější judikatura NSS, např. rozsudek ze dne 7. 12. 2016 č. j. 1 Azs 273/2016-29, v jehož odůvodnění (odst. 54) se NSS zabýval otázkou, zda může být vztah cizince, který je synem občana EU, s jeho otcem kvalifikován jako vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V uvedeném případě došel NSS k závěru, že *reálný vztah rodič – dítě nelze považovat za vztah „obdobný“ vztahu rodinnému vymezenému v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a že za takový by bylo možno považovat vztah, který by připomínal svou faktickou vztah mezi rodičem a dítětem (nadto s ohledem na znění § 15a odst. 1 cit. zákona by muselo jít o vztah připomínající vztah mezi rodičem a dítětem mladším 21 let, neboť pouze takový rodinný vztah je vymezen v zákoně o pobytu cizinců), nikoli o skutečný vztah otec – syn.* Na tomto právním závěru pak NSS setrval i v rozhodnutí ze dne 23. 2. 2017 č.j. 2 Azs 273/2016-43.

Městský soud se tak ztotožnil s právním závěrem žalovaného vyřčeným v napadeném rozhodnutí a námitku žalobkyně neshledal důvodnou.

Dále se soud zabýval žalobní námitkou týkající se přiměřenosti napadeného rozhodnutí případnému zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobkyně vytýká dotčeným správním orgánům, že se touto otázkou nijak nezabývaly. V projednávaném případě je však nutno této námitce oponovat, protože správní orgán prvního stupně se touto otázkou zabýval, a to vcelku podobně na str. 6 až 7 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se sice otázkou přiměřenosti v napadeném rozhodnutí výslovně nezabýval, nicméně zde shrnul okolnosti případu včetně osobních poměrů žalobkyně a je zjevné, že v podstatě převzal závěry správního orgánu prvního stupně, když jeho rozhodnutí potvrdil. V této souvislosti městský soud připomíná, že správní řízení je ovládáno tzv. zásadou jednotnosti řízení. Jako jeden celek jsou vnímána též všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 3. 2017 č. j. 5 Azs 270/2016-39 a rozsudek ze dne 7. 9. 2016 č. j. 2 Afs 143/2016-29). Městský soud proto předmětnou žalobní námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Žalobkyně rovněž spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že nebyly akceptovány některé doklady a listiny, které předložila, a že účastníkům správního řízení nebylo sděleno, jaký důkaz by byl považován za relevantní. Ani tuto žalobní námitku městský soud neshledal důvodnou. Chybějící náležitosti žádosti žalobkyně bylo doložení postavení rodinného příslušníka občana EU podle zákona o pobytu cizinců. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, správní orgán prvního stupně přitom ve výzvě účastníci řízení dostatečně poučil, s odkazem na § 15a zákona o pobytu cizinců, koho lze považovat za

rodinného příslušníka občana EU, jakož i o následcích nedoložení této náležitosti. Žalobkyně přesto neprokázala, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu zákona o pobytu cizinců (v tomto směru se jí předkládané doklady vztahovaly pouze k jejímu synovi panu I. K.). Další důkazy navržené žalobkyní a směřující především k prokázání sdílení společné domácnosti (čestná prohlášení, navržené výsledky svědků, fotografie ze společného života, evidenční list, nájemní smlouva atd.) by tak nebyly způsobilé významným způsobem přispět k zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Městský soud proto uzavírá, že správním orgánům nelze v posuzovaném případě vytýkat pochybení ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Předmětem poslední žalobní námitky je údajný rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně tvrdí, že žalovaný postupoval v projednávané věci odlišně než v mnoha právně i věcně identických případech, a uvádí několik konkrétních spisových značek věcí, v nichž městský soud i žalovaný podle ní rozhodli rozdílně. Ani tuto námitku neshledal městský soud důvodnou, neboť žalobkyně své tvrzení neprokázala, navíc se nejednalo o skutkově a právně „precedenčně“ totožné případy. Nutno také zdůraznit, že jak správní orgány, tak soud je povinen své rozhodnutí odvíjet od posouzení individuálních skutkových okolností daného případu. Co se týče otázky vztahu obdobného vztahu rodinnému, lze navíc opětovně poukázat na současnou rozhodovací praxi NSS, která potvrzuje takový výklad, jaký v nyní řešeném případě zastával žalovaný.

IV. Závěr a náklady řízení

Na základě shora uvedeného dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení procesní náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Žalobkyně pak nebyla v řízení procesně úspěšná. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. srpna 2017

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu